

Україні, за умов надання державної підтримки на наступні продукти: яловичина і телятина, свинина, молоко.

Список використаних джерел:

1. Про ратифікацію Угоди між Урядом України і Європейським Союзом про участь України в програмі ЄС «Конкурентоспроможність підприємств малого і середнього бізнесу (COSME) (2014–2020): Закон України від 22.02.2017 № 1904–VIII. Відомості Верховної Ради України, 2017. № 13. С. 14; 2. Вдовенко Н. М., Павленко М. М. Економіка у тваринництві: методичні вказівки із використання моделі «AGMEMOD» при підготовці фахівців за освітньо-професійною програмою «Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва». К.: НУБіП України, 2020. 169 с.; 3. Вдовенко Н. М., Маргасова В. Г., Шарило Ю. Є. Михальчишина Л. Г. Конкурентоспроможність рибного господарства та аквакультури як складова ефективності національної економіки. Біоекономіка і аграрний бізнес. 2019. Вип. 1. С. 204–211; 4. Вдовенко Н. М. Аграрний сектор економіки у контексті дії нормативно-правових методів регулювання. Економіка. Управління. Інновації. 2014. № 2.

**Вдовенко Н. М. д-р екон. наук, професор,
Марченко І. О., Коробова Н. М., канд. екон. наук, доценти,
Національний університет біоресурсів і природокористування України**

Методичний інструментарій галузевого регулювання в умовах глобалізації

Новітні методичні підходи до галузевого регулювання в умовах глобалізації представляють значну теоретичну цінність, ураховуючи класифікацію методів економічної діяльності. В її основу покладено наступні критерії: об'єкт впливу, рівень та характер впливу, масштаби втручання, зміст та спосіб прийняття. Дані критерії мають доцільне методичне використання, залежно від напрямку державного регулювання галузей національної економіки, на який спрямовано увагу дослідників [1; 2, С. 48]. Так, методичні підходи до регулювання, зокрема і, тваринництва включають у себе способи впливу державних інституцій на організаційно-правові та соціально-економічні відносини, з метою забезпечення оптимальних умов розвитку галузі відповідно до аграрної політики держави.

У даному аспекті погоджуємося з думкою Могильного О., Овчаренко Є., Гнатенко І. щодо визначення методів як сукупності конкретних регулюючих засобів впливу на об'єкт вирішення поставлених цілей і завдань [3; 4, С. 305]. Сус Л. наголошує, що методи регулювання формуються важелями впливу на соціально-економічні процеси. У випадку тваринництва, важелем є інструменти, якими забезпечують функціонування ефективного державного регулювання [5, С. 188]. У процесі дослідження з'ясовано пряму залежність розвитку галузі тваринництва з аграрною політикою та засобами державного втручання або невтручання у ринкове середовище. Очевидно, що частина продовольчих ринків в Україні тривалий час розвивається на принципах саморегулювання, проте,

окремі їх складові, які визначають продовольчу безпеку країни, на нашу думку повинні бути під регуляторним контролем держави. Враховуючи зазначене, у відповідності до поставлених цілей та напрямів, засобів реалізації у державному регулюванні згрупуємо й виділимо наступні групи методів: адміністративно-правовий, який реалізується через інструментарій законів, постанов, стандартів, сертифікатів, квотування, ліцензування та санкцій; фінансово-економічний метод, що включає базові інструменти оподаткування, кредитування, дотацій, тарифів, ціноутворення; соціально-економічний метод забезпечується через інструменти запровадження екологічних норм, сприяння розвитку сільських територій; організаційно-інформаційний метод передбачає розроблення державних стратегій галузевого розвитку, наукові тематики вирішення проблемних завдань розвитку тваринництва, організацію аукціонів племінних тварин, відповідно, які використовуються згідно до цілей держави та з метою формування індикаторів росту галузі тваринництва.

На нашу думку, серед основних функцій регулювання галузі тваринництва можна виокремити: нормативну – утворення нормативних засад для прийняття рішень напрямів економічного розвитку галузі; цільову – формування стратегії розвитку тваринництва з метою забезпечення внутрішнього агропродовольчого ринку та планування виходу вітчизняної продукції тваринництва глибокої переробки на глобальний агропромисловий ринок; стимулююча функція – розроблення інструментарію впливу на суб'єкти господарювання з метою їх функціонування у бажаному для суспільства напрямі; координаційна – налагодження логістичних зв'язків між виробниками, переробниками та споживачами продукції тваринництва; соціальна функція – забезпечення соціальних гарантій громад, території яких використовуються для ведення господарювання для сталого використання відведених ресурсів для розвитку місцевої інфраструктури; коригуюча – перерозподіл ресурсів в економіці для формування умов розвитку тваринницьких господарств; підтримка вітчизняного експорту на зовнішніх ринках, стимулювання виконання квот ЄС у сфері тваринництва; фінансування – участь у грантових програмах вирішення проблем розвитку галузі тваринництва та впровадження інноваційних технологій ведення екологічно безпечного тваринництва в Україні. Аналіз еволюції поглядів відомих представників різних течій економічної теорії довів необхідність подальшого дослідження розвитку галузі тваринництва у трьох основних вимірах: глобально економічно регульованої системи, яка системно пов'язана інтегральними ланками між промисловими, споживачами та інфраструктурою; системи економічних відносин між якими держава виконує регулятивну функцію; соціально-економічної інституції з характерною тривалістю виробництва.

Таким чином, витрати часу для зміни попиту та пропозиції на глобальному товарному агропродовольчому ринку мають пряму залежність від технологічного циклу, які обумовлені біологічними термінами специфіки виробництва продукції тваринництва. Розвиток аграрного ринку і розширення діяльності в тваринництві переважно залежить від попиту населення. Вказане очевидно тісно пов'язане з його доходами. Субсидювання також дає можливість збільшити споживання харчових продуктів. Тобто за рахунок реалізації різних програм держава може

регулювати попит на продовольство, і як наслідок, стимулювати розвиток галузей тваринництва з урахуванням усіх підходів до інтеграції його у аграрне виробництво.

Список використаних джерел:

1. Wang L., Tan H. Agricultural Economic Risk Forecast Based on Data Mining Technology. 2022. DOI 10.1155/2022/3684736 <https://cutt.ly/UG30t57>; 2. Тюхненко Н.А., Карунас С.А. Інструменти та методи державного регулювання сільськогосподарського виробництва. Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. 2011. № 1. С. 47–50; 3. Охріменко І.В., Вдовенко Н. М., Овчаренко Є. І., Гнатенко І. А. Інновації в системі стратегічного управління безпекою національної економіки в умовах ризиків та невизначеності глобалізації. Економіка та держава. 2021. № 8. С. 4–9. DOI: 10.32702/2306-6806.2021.8.4; 4. Могильний О. М. Регулювання аграрної сфери. Ужгород: ІВА, 2005. 400 с.; 5. Сус Л.В. Реалізація фінансової державної підтримки виробництва продукції тваринництва в Україні. Вісник ЖНАЕУ. 2014. № 2. Т. 2. С. 182–193.

Волобуєв В.В. здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії*
Національна академія Державної прикордонної служби України
імені Богдана Хмельницького, Україна

Визначення педагогічних умов формування професійної готовності майбутніх офіцерів-прикордонників до проектного управління

Фактор управління є пріоритетним атрибутом професійної діяльності офіцерів-прикордонників. Тому ми звернулись до проблеми формування професійної готовності до проектного управління майбутніх офіцерів-прикордонників, адже цілком очевидно, що прикордонне відомство потребує кардинального реформування та модернізації, так як враховуючи пріоритетність виконання покладених на відомство завдань, важливо удосконалити зміст професійної підготовки майбутніх офіцерів-прикордонників саме у сфері готовності до управління, і зокрема до реалізації проектного управління. Цей вид управління виник як результат практичної діяльності, і прикута до нього увага пояснюється тим, що саме воно дало змогу удосконалити управлінські та організаційні процеси.

Нами було розглянуто декілька важливих категорій, що сьогодні використовують науковці-педагоги – компетентність, здатність, підготовленість та готовність. З-поміж цих понять ми обрали саме готовність, що виступає як результат підготовки, як дещо ширша дефініція ніж компетентність. У психологічних та педагогічних дослідженнях готовність виступає багатоплановим поняттям. О. Костюченко зазначає, що готовність можна представити у такому вигляді: потреба у поєднанні зі знаннями та вміннями [5], Т. Бунєєв визначав готовність як комплекс інтелектуальних, емоційно-вольових

---

* Науковий керівник – К. Ю. Тушко, доктор педагогічних наук, професор